

bestämmelserna i 5 §, i vad de avse undantagande från avgiftsplikt av den, i vilkens taxering under året enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt inberäknas förmögenhet till värde av minst 6,000 kronor, utgå, ävensom de ändringar i lagen för övrigt, som genom ett bifall till detta förslag kunna erfordras.

Stockholm den 9 april 1913.

P. J. Persson, Tofta.

I motionens syfte instämma:

C. Edor Anderson i Knapasjö. *A. Henrikson.* *Anders Olsson.*
Aug. Ifvarsson. *Enok Runefors.* *Joh. Andersson, Ahltofta.*

Nr 288.

Av herrar **Larsson** i Klagstorp och **Bosson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition till Riksdagen nr 126 med förslag till lag om allmän pensionering och dess 4 § indelas de avgiftspliktiga i tre klasser med olika pensionsavgifter sålunda, att avgiftspliktig, som har under 800 kronors inkomst, betalar pensionsavgift med tre kronor, emellan 800 och 1,200 kronors inkomst erlägger åtta kronor, och den, som har över 1,200 kronor inkomst, tretton kronor, allt per år räknat.

Som kommerskollegium riktigt anmärker, faller det genast i ögonen, hur ojämn denna klassindelning är, i det att den lägsta klassen ensamt omsluter $\frac{5}{6}$ av samtliga försäkringspliktiga, vilket i sin ordning föranleder, att det stora flertalet av de försäkrade måste åtnöjas med en invaliditetspension, som för de flesta måste anses såsom otillräcklig.

Vad som här framstår såsom särskilt ömmande är, att i denna klass inrangeras de personer, som för sitt arbete måste åtnöjas med lägsta möjliga betalning och ej själva kunnat under sin krafts dagar spara något för ålderdomen, såsom jordbruksarbetare, torpare och småbönder.

Nu kunna visserligen en del av ifrågavarande personer genom en förhöjd taxering av sin inkomst lyftas upp i en högre klass, men därav följer även en ökning av deras utgifter för kommunala och statliga ändamål, vilket icke gör en sådan åtgärd vidare tilltalande.

I sammanhang med frågan om den lägsta pensionsklassens ogynnsamma ställning kan man ej undgå att fästa uppmärksamheten vid bestämmelsen i 6 §, 3 mom. och sista stycket, som lyder: »För varje år, för vilket endera av de i 4 § stadgade pensionsavgifter av åtta eller tretton kronor blivit erlagd, höjes pensionstillägget med en procent».

Genom denna bestämmelse skall alltså den, som under sin krafts dagar åtnjutit en högre inkomst och kunde haft råd att erlagga avgift för frivillig försäkring, av stat och kommun erhålla en särskild förmån, som icke kommer de i lägsta avgiftsklassen till godo.

För att i någon mån råda bot på den stora ojämnheten i klassindelning och för att bereda möjlighet för en del av dessa personer, som ej nå upp till en årsinkomst av 800 kronor, att kunna bliva delaktiga av en högre avgiftspension än den, som tillkommer dem i lägsta betalningsklassen, anse vi det önskvärt, att lägsta klassen delas i två, sålunda att man får en ny klass för avgiftspliktige emellan 500 och 800 kronors årsinkomst med en årlig pensionsavgift av 5 kronor samt, för att spara det allmännas utgifter och för att åstadkomma jämlikhet klasserna emellan, utesluta ovan omnämnda punkten i 6 §.

I 15 § 5 mom. stadgas angående pensionsavgifternas inbetalande: »Kommunen är därjämte skyldig att till samma fond redovisa och inbetala ett belopp, motsvarande avgifter, som icke blivit erlagda. Vad av kommunen sålunda inbetalts må icke tagas i beräkning vid bestämmande av pensionsbeloppet», och 7 mom. lyder sålunda: »För ej erlagd pensionsavgift eller del därav äger kommunen fordran hos den avgiftspliktige.»

Sålunda har kommunen skyldighet att erlagga pensionsavgifter för alla tredskande och oordentliga betalare, men, såvitt vi kunna förstå, ingen rättighet till andel i pensionen och i många fall ingen möjlighet att någonsin återfå de utlagda avgifterna, ty hos en tredskande betalare finnes vanligen ej utmättningsbara tillgångar. Därtill kommer, att dessa oordentliga betalare på ålderns dagar sannolikt komma att falla fattigvården till last och sålunda ytterligare tynga kommunerna. Detta förhållande kan för en fattig kommun bliva kännbart nog, och att farhågor i den riktningen kunna finnas därom vittna de stora restantier, som varje år finnas å de kommunala uppbördslängderna.

Det synes oss därför riktigt, att den kommun, som har att draga försorg om sådan åldring eller invalid, borde äga rätt att uppbära den pension, som kan beräknas uppkomma av de sålunda erlagda avgifterna.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att 4 § måtte erhålla följande förändrade lydelse:

4 §.

Beloppet av den pensionsavgift — — — minst 500 kronor, därutöver:

a) om inkomsten ej uppgår till 800 kronor, två kronor;

b) om inkomsten ej uppgår till 1,200 kronor, fem kronor;

c) om inkomsten uppgår till 1,200 kronor eller mera, tio kronor;

att i 6 § 3 mom. sista stycket måtte utgå;

att i 15 § 5 mom. måtte erhålla följande förändrade lydelse:

De erlagda avgifterna — — — som icke blivit erlagda. Vad av kommun sålunda inbetalts beräknas särskilt vid bestämmande av pensionsbeloppet, och tillfaller motsvarande del av pensionen den kommun, till vilken pensionstagaren i fattigvårdshänseende hör.

Anhålles, att vederbörande utskott måtte vidtaga de ändringar i formuleringen, som anses behövliga.

Stockholm den 9 april 1913.

Nils Larsson

i Klagstorp.

Per N:son Bosson.